

Leo

in het wild

© Riko Winter 2024

Hoofdstuk 1

Leo doet een poging zijn buik in te houden als hij voor de spiegel in de slaapkamer staat. Hij kijkt naar de ruwe, grijze haren onder zijn navel en veegt er kort overheen. Als hij zich een voorstelling probeert te maken van hoe zijn buik er geschoren uit zou zien, moet hij lachen. Hij haalt een pluisje uit zijn navel. De kleur van zijn grote eeltige handen staat in contrast met zijn witte uitpuilende buik. Er zitten dikke zwarte randen onder zijn nagels en zijn wijs- en middelvinger zijn geel van het roken. Zou zijn vrouw Edith toch gelijk hebben? Leo schudt vol ongeloof zijn hoofd en kijkt naar zijn rode boxershort met de bijpassende sokken. Hij kocht dit setje twee jaar geleden nog voor hun jaarlijkse trip naar Rouveen.

Het was op een vrijdagmiddag toen Leo thuiskwam van het vissen. Edith had hem met tranen in haar ogen in de hal staan opwachten. Ze beantwoordde zijn groet niet en stak gelijk van wal. Edith vond hem niet meer aantrekkelijk en ze had hem al heel vaak gezegd dat hij niet meer zoveel moest drinken.

Daar stond Leo dan. In zijn mond een sigaret, de vislucht nog aan zijn handen. Het was te laat. Ze wilde scheiden.

Dit was het moment waar Leo vaak over gefantaseerd had. Hij was vrij man en kon eindelijk weer eens zijn eigen gang gaan.

Leo huilde al zeker tweeënveertig jaar niet meer, maar dit was het moment voor een vreugdetraan.

‘Leo?’ zei zijn vrouw verbaasd. ‘Huil je nou?’

‘Nee hoor,’ zei Leo lachend.

De laatste keer dat hij echt huilde was toen zijn vorige dwerghamster overleed. Leo wilde sindsdien nooit meer een huisdier. Tot de dag dat hij Karel tegenkwam. Daar stond hij dan. In zo’n glazen bak, in de uitverkoop. De dierenwinkel was namelijk failliet en zou over twee dagen sluiten. Leo kon het niet over zijn hart verkrijgen om Karel aan het lot van een failliete winkel over te laten.

‘Meisje toch,’ mompelde Leo naar Edith. De sigaret zat nog altijd tussen zijn lippen. Hij knipperde drie keer met zijn ogen. Er viel wat as op de grond. ‘Ik doe toch mijn best?’ Leo’s stem klonk beetje hees. Hij zette snel zijn voet op het as zodat Edith het niet zou zien. ‘Hm?’ Het bleef lang stil. Edith stond nog steeds naast de kapstok. Ze snoot haar neus in haar katoenen zakdoek. Leo vroeg zich af hoe lang ze die al in gebruik had en of hij daar dan nu ook wat van moest zeggen. Hij liet het. ‘Mag ... eh, moet ik nu weg?’ vroeg hij zacht. Hij bleef zijn best doen om treurig over te komen en haalde de sigaret uit zijn mond. Leo keek naar de grote bloempot in de hoek. Kon hij daar ongezien zijn sigaret in uitdrukken?

Edith knikte en veegde een nieuwe traan weg. Leo streek even over zijn baard en ging naar zolder om zijn verhaal te doen bij Karel. De zolder was een beetje zijn tweede huiskamerkamer geworden. Er gingen weken voorbij dat Leo vooral daar zat. Dan dronk hij bier en knutselde stilletjes aan zijn modeltreintjes.

Karel sliep meestal overdag, zoals nachtdieren dat doen. Vaak werd hij rond elf uur 's avonds wakker, wanneer Leo zijn zoveelste biertje opentrok en Edith al naar bed was gegaan. Leo was er aan gewend om zachtjes te doen. Karel hield er namelijk niet van om eerder wakker gemaakt te worden. En al helemaal niet voor onbenullige dingen. Hij kon dan nogal driftig worden. Zeker nu hij genoeg aan zichzelf had vanwege zijn zwakkere gezondheid.

De hele avond had Leo op zijn klapstoel bij de kooi gezeten na wat hij hoorde van Edith. Hij had een afgebroken wielkje terug op een modeltreintje geplakt en keek regelmatig naar Karels kooi, in de hoop dat hij eerder wakker zou worden. Dat gebeurde niet.

Leo kreeg die avond geen hap door zijn keel. Tot drie keer toe kwam Edith boven om hem thee aan te bieden. Hij zette snel zijn biertje achter de stoelpoot en deed alsof hij druk was met een van zijn treinen. Ze bood die thee alleen maar aan omdat ze zich schuldig voelde, bedacht hij zich.

Een aantal uren gingen voorbij. Leo kreeg een ingeving en het was alsof Karel het voelde. Hij

opende zijn oogjes en ze keken elkaar kort en indringend aan. Leo's ogen lichtten op, Karel zuchtte en keek met een blik van 'wat gaan we nu weer krijgen?'

Leo schreef vier dingen op: klapstoel, dressoir, logeerbed, airfryer. Net op het moment dat hij de pen neer wilde leggen, hoorde hij Karel zijn keeltje schrapen. Leo keek schuld bewust zijn kant op en zag hoe Karel een wenkbrauw optrok.

'Wat je ook bedenkt, ik ben daar bij,' zei Karel ernstig.

'Sorry beest.' Leo schreef snel Karels naam erbij.

Leo luisterde eerst of hij Edith hoorde en pakte toen de oude laptop. Opstarten duurde heel lang. Nadat hij een tweede sigaret op had, was het gelukt om Marktplaats te openen. Hij zocht op campers en busjes. Al snel vond hij wat betaalbaar. Het busje was klein, hier en daar zat een roestplek en de zwarte bumper was aan de rechterkant ingedeukt. Maar het was ruim genoeg voor hem en Karel. Het leek erop dat Leo's dressoir naast het logeerbed in het busje paste. Leo deed een bod en pakte een nieuwe sigaret. Ondertussen vroeg hij zich af hoe het zou zijn om in het busje te wonen en hij staaarde naar het scherm. De vrijheid trok hem erg aan, de te verwachten reactie van Edith niet.

'Bod geaccepteerd', verscheen ineens op het scherm. Op dat moment ging de deur bij de trap open.

‘Leo Beenstra,’ klonk het onheilspellend van beneden. Leo klapte de laptop dicht en kroop in elkaar. Hij deed zijn sigaret in het bierblikje en wapperde de rook weg. ‘Hoe váák moet ik het nog zeggen ...’ ging ze verder. Leo stopte zijn doosje sigaretten in de lade en pakte een modeltreintje van tafel die hij intensief begon te bestuderen, voor het geval ze boven zou komen. ‘In huis wordt niet gerookt!’

‘Roken?’ zei Leo overdreven verbaasd. ‘Ik kan het me niet voorstellen.’

‘Begrepen?’

‘Ja ja,’ zei hij stotterend.

De deur ging weer dicht. Leo opende de laptop en kreeg een vreemd gevoel in zijn buik bij het zien van het geaccepteerde bod. Dit had hij niet verwacht. Doet hij hier wel goed aan? Had hij niet beter eerst even na kunnen denken?

‘Ach, dat maakt nu niets meer uit,’ bromt Leo in zichzelf en hij kijkt in de spiegel als hij zijn buikspieren ontspant. Of hij zijn buik nu inhoudt of niet, verschil is niet te zien. Hij kijkt door het raam naar buiten. Zijn busje staat nog steeds op de stoep voor het huis. Gisteren heeft Leo de hele avond getimmerd en gezaagd om alles passend te krijgen. Het busje is toch kleiner dan gedacht. Edith kwam geregeld kijken en vroeg wat hij allemaal van plan was. Hij negeerde haar omdat hij wist dat dat het beste werkte. Leo heeft het dressoir op de bodem van de bus vastgeschroefd en de bierblikjes uit de koelkast alvast

in de lade gezet. Dat is het mooie aan het dressoir: in de lade kunnen acht normale blikjes en achter het deurtje op beide planken zeker tien halve liters. De lattenbodem en het matras van het logeerbed heeft hij flink moeten inkorten. Hij kan niet languit liggen, maar hij heeft in elk geval een slaapplek. De klapstoel ligt met een spanband vast op het bed en Leo heeft de airfryer vastgekit op het dressoir.

Hij gaat naar de badkamer. Voor de spiegel haalt hij kort zijn handen door zijn lange haar. Leo besluit dat het nog niet gewassen hoeft te worden, want dat is vorige week al gebeurd. Hij pakt een lange pluk aan de linkerkant en legt die over de kale bovenkant van zijn hoofd. De pluk valt slap en droevig terug op zijn schouder. Leo geeft het op. Hoestend stapt hij de douchecabine in. Na vandaag weet hij niet wanneer hij weer zal kunnen douchen. In zijn bus is niet eens ruimte voor stromend water, laat staan voor een badkamer. Hij maakt zijn gezicht en oksels nat, spoelt zijn rug een beetje af en vindt het dan wel best. Hij pakt een handdoek van de grond en droogt zich af.

Vandaag gaat alles traag bij Leo. Misschien komt het door zijn slechte nacht op de bank. Misschien doordat hij wakker schrok van Karels pijnlijke kreun na de oefeningen die hij van de dierenarts moest doen. Leo gooit de handdoek weer op de grond en trekt zijn rode boxershorts en sokken weer aan. Misschien stelde hij het afscheid wel gewoon uit.

Hoofdstuk 2

Leo doet voorzichtig de theedoek een stukje opzij en kijkt Karels kooitje in. Hij slaapt. Meestal ligt er een doek over zijn kooitje zodat er geen daglicht binnen komt. Karel is nog altijd herstellende van een ontsteking en dat kost hem veel energie. Hij kan zijn slaap wel gebruiken.

Dat een bijbalontsteking geen pretje is, weet Leo als geen ander. Hij was er destijds op tijd bij en kwam er goed van af. Hij kon er zelfs nog gebruik van maken toen hij op bed lag. Edith kwam regelmatig langs met thee, ze vroeg hoe het ging en gaf hem medicijnen. Hij kon roken in bed en had genoeg bier in zijn nachtkastje verstopt. De eerste twee dagen deed het wel wat pijn, maar de rest van de twee weken had hij eigenlijk helemaal geen last meer. Maar het beviel Leo wel. Wist Edith veel dat hij al lang genezen was.

Voor Karel liep het anders. Hij is nooit meer zichzelf geweest. Hij heeft er te lang mee doorgelopen, denkt Leo. De dierenarts heeft hem goedbedoeld oefeningen voorgeschreven om soepel in de heupen te blijven. Ook is er paracetamol en diazepam op recept, maar het helpt allemaal niet zo veel.

Leo glimlacht als hij ziet dat Karel op zijn rug in het stro ligt te slapen. Hij ademt met een zacht snurkend geluid in en met getuile lippen uit.

‘Nou beest, we gaan zo,’ zegt Leo liefkozend in gedachten. Hij wil Karel niet wakker maken. Het zou niet de eerste keer zijn dat Karel een driftbui krijgt en daar heeft Leo geen zin in.

Hij houdt de kooi strak tegen zijn buik en loopt voorzichtig beide trappen af. Edith staat in het midden van de woonkamer. Ze kijkt hem met grote ogen aan.

‘We zijn zover,’ zegt Leo zacht.

‘Ja,’ mompelt ze. Er hangt een traan aan haar grote neus. Leo zou zweren dat die neus niet zo groot was toen hij haar ontmoette. Hoe kan dat kreng in die jaren zo gegroeid zijn, snapt hij nog steeds niet. Misschien door die katoenen zakdoek? ‘Schat, ik ...’ Edith stopt en snuit haar neus. Leo doet snel een stap achteruit. ‘Kunnen we niet nog een keer praten? Misschien komen we er toch nog uit.’ Leo schraapt geschrokken zijn keel. Praten is niks voor Leo. Ze waren er toch al uit? Of heeft ze nu ineens spijt?

Leo voelt lichte paniek en ziet de afgelopen zesenvestig jaar voorbij flitsen. Haar hoofdpijn, de boekenclub, weekboodschappen doen op vrijdag, verjaardagen met hapjes op schalen die na het rondgaan weer in de keuken verdwijnen. En dan haar zus ... Leo gruwelt alleen al bij de gedachte aan dat mens.

‘Ik heb nu al een bus gekocht,’ zegt Leo luchtig en hij maakt aanstalten om naar de voordeur te gaan.

‘Maar schat, we kunnen het toch proberen?’ hoort hij haar achter zich roepen. Ze klinkt nasaal.

‘Sst! Stil,’ sist hij haar toe. ‘Je maakt Karel wakker!’ Leo opent de voordeur en loopt het grindpad op. Naast het gesnotter van Edith, hoort hij vooral het geknars van de stenen onder zijn grote schoenen.

Karel is er wakker van geworden en schraapt luid zijn keel.

‘Wat is hier de bedoeling van?’ zegt Karel zuchtend. Leo kijkt voorzichtig langs de theedoek het kooitje in en ziet dat Karel tegen het looprad leunt. Hij peutert met opgetrokken wenkbrauwen aan een nagelriem en gaat verder: ‘Ik zie daglicht, hoor mensen en voel tocht in mijn kooi.’ Karel laat een ijselijke stilte vallen. ‘Tócht!’ herhaalt hij dan met geklemde kaken. Leo slikt als Karels grote ogen in een ruk contact maken met de zijne.

‘Foute boel,’ zegt Leo hard en hij doet snel de theedoek weer over de kooi. Karel ramt op de tralies en zo te horen gooit hij zijn looprad om. Er schieten handenvol stro op het grindpad.

Leo opent de deur aan de passagierskant, zet de kooi op de stoel en gooit de deur met een klap dicht. Hij rent om de auto heen en gaat zitten. De bus hangt aan zijn kant een stuk lager door het gewicht. Leo steekt de sleutel in het contact.

‘Karel, rustig nu ...’

‘Rustig? Ik b n rustig!’

Het busje start niet. Een raar krassend geluid klinkt door de straat. Leo voelt zich opgelaten. Hij kijkt zo

onopvallend mogelijk naar Edith. Ze staat er nog. Hij doet nog een poging te starten.

Na twee keer hetzelfde krassende geluid start de bus. Een dikke zwarte rookpluim is zichtbaar. Leo negeert het en neemt zich voor er later wel een keer naar te kijken. Hij zwaait kort naar Edith en rijdt opgelucht de straat uit.

Even blijft het stil. Leo kijkt geconcentreerd op de weg en kan niet geloven wat er zojuist gebeurd is. Na zesenvestig jaar staat hij weer op eigen benen.

Dan komt er geluid uit de kooi.

‘Is ze weg?’ fluistert Karel.

Leo haalt de theedoek van zijn kooi, rijdt de andere straat in en lacht om de rotzooi die Karel er van gemaakt heeft.

‘Ja,’ zegt Leo buiten adem. ‘Goed werk, vriend. Het is gelukt. Bedankt. Die nieuwe kooi die ik beloofd heb krijg je, hoor.’

Hoofdstuk 3

De sfeer is goed. Beiden zijn ontspannen en voelen een vorm van opluchting. Ze lopen in een winkel. Er moet een chemisch toilet komen voor Leo en de beloofde nieuwe kooi voor Karel.

Karel lijkt bij het uitzoeken van een nieuwe kooi ineens verdomd weinig last te hebben van zijn ontsteking. Als een directeur loopt hij door de winkel. Leo wijst zo nu en dan een kooi aan, maar Karel is niet snel tevreden.

‘Te klein. Te rond. Wanstaltige kleur. Voor vrouwtjes. Gek ingedeeld. Te hokkerig, ...’ Karel heeft overal wel wat op aan te merken.

De moed begint Leo in de schoenen te zakken. Ze hebben onderhand elke kooi wel bekeken en geen enkele lijkt goed genoeg.

‘Laten we maar naar een andere w...’ Leo wordt onderbroken.

‘Oh, my, God,’ roept Karel met overdreven Brits accent. Hij tuit zijn lipjes en zet zijn zonnebril op de punt van zijn snuit. ‘Oh my god,’ herhaalt hij, nu sneller. ‘Dit is hem! Ja, dit is hem. Jeetje, wat heb ik hier lang op gewacht.’ Leo zucht en bekijkt het prijskaartje. Driehonderdachtendertig euro en vijftig cent. Hij wist wel dat scheiden duur zou zijn, maar nu begon het wel heel erg in de papieren te lopen.

‘Dat is een boel geld,’ zegt Leo zo luchtig mogelijk.

‘Ah toe.’ Karel laat zich op zijn knieën zakken en kijkt naar boven, naar Leo. Hij knippert twee keer, houdt de zoeltjes van zijn voorpootjes tegen elkaar en maakt een smekend gebaar. ‘Ah toe, please!’

‘Kunnen we niet wat goedkopers doen?’

‘Please. Dan krijg jij een extra mooi toilet.’ Leo lacht om de absurditeit. Hij moet beide zelf betalen, dus hoezo ‘krijgt’?

‘Nou goed dan.’ Leo had het immers beloofd. Als hij Leo uit de situatie met Edith zou redden, dan kreeg Karel een nieuwe kooi. Over prijzen hebben ze het niet gehad, dat had Leo misschien moeten doen.

Het is alsof Karel een doelpunt gemaakt heeft. Als hij een shirt aan had gehad, deed hij hem nu over zijn hoofd. Hij rent het gangpad van de winkel in en laat zich op zijn knieën vallen. Door de zachte vacht schuift hij vooruit. Hij steekt beide voorpootjes recht in de lucht en joelt. ‘Ik ga verhuizen,’ roept hij. ‘Verhuizen. Het is gelukt. Woehoe!’ Hij weet zich net op tijd tegen te houden en af te remmen om te voorkomen dat hij op een stapel drinkbakken klappt.

De oude kooi hebben ze op de parkeerplaats achtergelaten en Leo heeft de nieuwe een mooie plek in het busje gegeven. Ze gaan naar een kampeerwinkel.

Leo spreekt een verkoper aan.

‘U zoekt een toiletje. Voorkeur?’

‘Eh,’ begint Leo, ‘nee, niet echt. Als ik er op kan pissen en schijten is ’t goed.’

‘Komt u maar even mee.’

Karel heeft moeite om Leo’s grote stappen bij te houden. Ze komen bij een schap met flessen, onderdelen en allerlei andere dingen voor toiletten. Voor het schap staan op de grond diverse modellen. Leo bekijkt de goedkoopste.

‘Hm,’ mompelt hij positief.

‘Zeker een goede keuze, meneer.’ De verkoper wrijft over de stoppeltjes op zijn kin. ‘Maar gaat u voor dit model,’ hij wijst naar een toilet iets verderop, ‘dan betaalt u misschien ietsje meer, maar dan hebt u ...’

Leo doet de klep van het goedkoopste toilet open en gaat er op zitten. De witte bak kraakt en beweegt. Karel kijkt met grote, angstige ogen naar de toilet en doet voor de zekerheid een paar stappen achteruit.

‘U hebt met dit model iets meer zitcomfort,’ gaat de verkoper verder. Hij kijkt naar Leo en opent de klep van het toilet naast hem.

‘Oh, maar deze zit prima, hoor,’ mompelt Leo. Hij gaat verzitten en stelt zich voor hoe hij een krantje leest tijdens het kakken. Hij leunt voorover en trekt aan de hendel aan de voorkant. Hij hoort iets schuiven en gaat op onderzoek uit.

‘Maar indien u nog wat extra comfort wilt, heb ik nog een veel mooier modelletje,’ zegt de verkoper. Leo staat op. De man loopt iets verder het gangpad in met de verwachting dat Leo hem volgt, maar dat doet hij niet. Leo kijkt wat er precies openging in het

goedkope toilet. Het deel waar je keutel op terecht zou komen, vormt nu een gat.

‘Aha,’ zegt hij geïntregeerd. ‘Dat is handig. Dan valt ‘ie dus gewoon in dat gat.’ De verkoper verderop praat door. Karel leunt tegen een van de chiquere modellen en maakt zijn zonnebril schoon met zijn vacht. Leo gaat opnieuw op het goedkope toilet zitten.

‘Zoals u ziet is er voor elk wat wils.’ De verkoper komt weer dichterbij. ‘Loopt u anders even mee naar het gangpad hiernaast,’ zegt de verkoper.

‘Ik doe helemaal niets,’ sist Leo hem vanaf het toilet toe. ‘Ik neem deze en dan ben ik klaar hier.’ De verkoper doet een stap achteruit en knippert zenuwachtig met zijn ogen.

‘Ah, zo ja. Oké.’

Leo start de bus. De zwarte rookpluim verdwijnt langzaam en Karel zit zonder kooi op de passagiersstoel. Hij springt omhoog om bij de gordel te komen. Vanmorgen zat Karel tijdens het rijden nog in zijn kooi, nu wil hij zonder. Leo maakte vanmiddag een noodstop. Karel werd abrupt tegen de spijlen van zijn kooitje gedrukt. Dat was zijn redding, anders had hij nu geen voortanden meer gehad.

Ze zijn inmiddels bij hun laatste stop: de supermarkt. Karel staat op het zitvlak van het zitje in de winkelkar en houdt het boodschappenlijstje vast. Leo duwt zachtjes de kar vooruit en kijkt toe hoe Karel doet alsof hij opleest wat er op het lijstje staat.

‘Kren-ten-pap,’ zegt hij in lettergrepen.

‘Wat?’ vraagt Leo verbaasd en hij kijkt op het lijstje.

‘Nee man. Bier, staat er. Jij met je krentenpap.’

Leo duwt de kar naar het bierschap en laad een 24-pack halve liters in. Ze zouden niet allemaal in zijn dressoir passen, maar het restant na vanavond vast wel.

Met het bier, twee dozen bamischijven en een zak pecannoten voor Karel, lopen ze tevreden naar de kassa. Net op het moment dat Leo de halve liters op de loopband zet, gaat zijn telefoon.

‘Sorry hoor,’ mompelt hij naar de kassière. Hij pakt zijn oude Nokia uit zijn zak en zucht als hij ziet dat Edith hem belt.

‘Is dat ...’ Karel komt dichterbij en kijkt Leo schuin en ernstig aan. ‘... De Neus?’

Leo weigert de oproep, betaalt de boodschappen en stopt de winkelkar bij de prullenbak bij de uitgang van de winkel. Hij haalt het klepje van zijn Nokia. De accu heeft hij er zo uit, maar het simkaartje lukt niet door zijn dikke vingers.

‘Probeer jij eens?’ Hij houdt de telefoon bij Karel. Met zijn kleine pootjes en scherpe nageltjes heeft hij de simkaart er zo uit. Hij houdt hem trots in de lucht.

‘Weg ermee,’ zegt Leo.

Hoofdstuk 4

Leo zit op zijn klapstoel voor het busje. Het miezert een beetje en er staat een klein windje, maar heel koud is het niet. In elke armleuning zit een gat waar een blikje in past. In het linker gat staat een biertje, in het rechter zit Karel.

Als een sportverslaggever heeft Karel overal commentaar op. Als er iemand voorbij loopt, gaat het over het uiterlijk. Is dat het niet, dan heeft hij het koud. Dan is het de honger. Of is hij dorstig. Leo pakt zijn blikje en neemt nog een slok. Hij laat het bier even in zijn mond en voelt hoe het licht bruist op zijn tong.

‘Jezus, moet je die reet zien!’ Hij tikt Leo aan. Er gutst een beetje bier uit het blikje. ‘Lé, kijk die reet!’ Karel slaat zijn voorpoot voor zijn snuit. Leo zucht. ‘Dat die nog kan lopen, joh.’ Karel kijkt om zich heen naar het volgende slachtoffer. ‘Oh, het koelt wel wat af, hè?’ zegt hij dan. Leo heeft de kans niet om te reageren, want Karel begint al opnieuw te schreeuwen. ‘Oh, en die dan. Wow, kijk die kop!’ Karel lacht hard. Leo ergert zich dood. ‘Dat rode haar bij die make-up. Man man man, het lijkt wel een Furby.’

Tot Leo’s opluchting begint de airfryer te piepen. Hij snel staat op. Zo snel dat Karel geschrokken

schreeuwt omdat de klapstoel bruut heen en weer beweegt. Leo doet de schuifdeur van de bus open en ruikt de vertrouwde geur.

‘Lé! Kijk die!’ Leo negeert hem. Hij probeert zich te ontspannen, haalt de lade uit de airfryer en neemt die samen met de tube mayonaise mee naar zijn stoel.

‘Kijk eens,’ zegt Leo tevreden en hij zet de lade voor hem op de grond. ‘Bamischijven. Dat is lang geleden.’ Leo pakt een bamischijf uit de lade, breekt er een stukje af en blaast kort. Hij geeft het stukje aan Karel, in de hoop dat hij even stil is.

‘Ik verbrand m’n poten, gek!’ Karel veegt herhaaldelijk over zijn snuit en snuift zenuwachtig met zijn neusje.

De rust keert terug. Karel heeft een inkakker doordat hij zijn dag- en nachtritme aan het omdraaien is en Leo baalt dat hij te veel bamischijven heeft gegeten. Hij denkt na over wat hij eens zou doen met de rest van zijn leven. Karel gaapt overdreven hard.

‘Moet je niet slapen?’ vraagt Leo. Karel maakt drie keer een smakkend geluid en knijpt kort zijn oogjes dicht. Een nieuwe gaap volgt.

‘Nou,’ begint Karel met getuile lippen. Hij draait zich naar Leo toe vanuit het gat in de klapstoel en gaat verder: ‘Ik dacht dat het misschien wel gezellig zou zijn als ik ’s nachts ging slapen. Dan zien we elkaar nog eens en heb jij ook wat aanspraak.’ Karel kijkt vluchtig om zich heen. Leo verwacht elk moment een

nieuwe bekritiserende opmerking, maar die komt niet. Karels ogen worden groter. ‘Holy fuck,’ fluistert hij. ‘Wat?’ Leo kijkt om zich heen. Een politieauto komt langzaam aanrijden. ‘Wat nu weer?’ zucht Leo. Karel kruipt in het gat van de armleuning en verstopt zich. Leo zet zijn blikje achter een stoelpoot en kijkt hoe de politieauto stopt.

‘Goedemiddag,’ zegt de agent, het raampje gaat langzaam naar beneden. Leo doet wat mayonaise op een nieuwe bamischijf en neemt een hap.

‘Lief doen,’ fluistert Karel vanuit de armleuning. ‘Dan krijgen we geen gezeik en zijn ze zo weg.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zegt Leo joviaal, ‘goeiedag.’ Leo herkent de agent. ‘Agent Kruiskop. Jezus, dat meen je niet. Hoe lang is dat wel niet geleden?’

‘Lief doen!’ sist Karel, ‘anders komt er gezeik van.’

‘Wat?’ zegt de agent. Leo begint te lachen maar hoest dan omdat er een stukje bami achter in zijn keel schiet. De agent doet zijn raampje nog wat verder naar beneden en hangt naar buiten om Leo beter te kunnen bekijken. ‘Leo?’ vraagt hij dan. ‘Dat meen je niet. Leo!’ De agent wordt enthousiaster. Karel zucht opgelucht.

‘Ja, dat klopt,’ zegt Leo. Hij zet de tube mayo op de grond.

‘Nu zie ik het pas, jongen. Wat doe jij nou hier? Ruzie met de vrouw?’

‘Niet meer.’ Leo laat een stilte vallen en maakt een proostgebaar met het stukje bamischijf. ‘Ik ben hem gesmeerd,’ vervolgt hij met volle mond.

Leo en de agent hebben een kort gesprekje. Ze kennen elkaar van vroeger. Leo spookte toen nog wel eens wat uit. Toen was het een serieus kat en muisspel, nu kunnen ze er om lachen.

De agent wilde geen bamischijf en bier heeft Leo maar niet aangeboden.

‘Maar goed, niet om het een of ander, hoor.’ De agent glimlacht alsof hij verwacht dat Leo wel weet waarover hij het heeft. ‘Allemaal leuk en aardig, dat kamperen van je.’ De agent wuift richting het busje en schudt kort zijn hoofd.

‘Ja?’ Leo trekt vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Maar niet zo pal voor Aldi.’

Hoofdstuk 5

Sinds Leo en Karel in het busje wonen, lijkt de tijd alleen maar sneller te gaan. De zomer loopt zo'n beetje ten einde en ze hebben hun draai wel gevonden. Leo voelt zich een stuk meer ontspannen dan toen hij nog met Edith was. Met Karels ontsteking gaat het boven verwachting goed en zijn dag-nachtritme is inmiddels geheel aangepast op dat van Leo. Ze hebben het gezellig samen. Echt ruzie hebben ze nog niet gehad, al ergert Leo zich er soms wel aan alle kritiek van Karel.

Vandaag zijn ze inkopen aan het doen. Ze staan in de Action.

'Oh nee hoor, écht niet.' Karel kijkt vies en trekt zijn snuit op terwijl hij tegen het onderste schap met halve sokjes leunt. 'Je hebt zo'n dikke kont in die broek.' Bij het woordje 'zo'n' kijkt Karel verveeld weg en houdt zijn vlakke hand op naar Leo.

'Echt?' Leo trekt snel de broek uit en gooit hem terug in het schap. Hij vindt een beter passend model en ze gaan verder. Als ze bij de dierenafdeling komen, kijkt Karel goedkeurend wanneer Leo twee zakken voer in de kar zet. Hoewel het eigenlijk bedoeld is voor cavia's, en Karel een bloedhekel heeft aan die beesten, vindt hij dat voer het allerlekkerst. Ook halen ze een ander looprad voor in zijn nieuwe kooi. Daarna gaan

ze door naar het schap met verzorgingsproducten. Leo wil eindelijk tandpasta en een tandenborstel. Op aandringen van Karel kopen ze ook een baardtrimmer, nagelschaar en een haarelastiek.

Geschikt nieuw ondergoed hebben ze niet voor Leo. De boxershorts van de Action zitten hem namelijk te strak. Hoewel hij ze mooi vindt, zouden die hem alleen belemmeren met lopen. Sokken hebben ze wel in zijn maat, maar Leo durft het niet aan om zijn schoenen uit te doen. Dat is al erg lang geleden en hij weet niet wat hij zal aantreffen.

Ze zijn terug bij het busje. Karel test zijn nieuwe looprad uit, terwijl Leo op de klapstoel zit en zijn baard trimt. Grote plukken stug bruin-grijs baardhaar vallen voor zijn voeten in het gras. Huidschilfers, bami en ondefinieerbare stukjes van airfryersnacks komen voor de dag.

‘Je gaat goed, Lé,’ roept Karel motiverend. Hij is buiten adem. Zijn conditie is ook niet meer wat het geweest is. Leo beweegt niet. Een glimlach zou zomaar een hap uit zijn baard kunnen betekenen en hij gaat net zo lekker. Hij zet onhandig het apparaatje uit en voelt aan zijn kin.

‘Doe jij mijn snor even,’ mompelt hij naar Karel. Leo kijkt in het kleine handspiegeltje. Een net getrimd baardje van zo’n drie centimeter is overgebleven. Karel komt zijn looprad uit. Hij gaat met een grote boog om de hoop haren heen en klimt via Leo’s broekspijp en knie op de armleuning.

Karel bekijkt de sprieten van Leo's snor. In het midden is het haar wat donkerder. Aan de zijkanten steken stugge, grijze haren verschillende kanten uit.

'Het lijkt wel schaamhaar,' zegt Karel en hij geneert zich direct.

'Nou zeg.'

'Doe mij even een schaar,' zegt Karel dan. Hij kijkt als een kunstenaar die een ingeving krijgt. Leo vertrouwt het niet helemaal, maar geeft Karel het nagelschaartje dan toch maar aan.

'Gadver,' roept Karel. Hij kijkt naar de zwarte kleverige stukjes met hier en daar een stukje van Leo's kalknagels.

'Sorry,' zegt Leo. Hij pakt de schaar en spoelt hem met bier af.

Karel begint geconcentreerd te knippen.

'Stil zitten!'

'Maar,' mompelt Leo binnensmonds. Hij houdt zijn lippen zo veel mogelijk op elkaar.

'Ja, een hap. Bingo!' Karel klemt de schaar onder zijn oksel en slaat boos zijn voorpootjes over elkaar.

'Nee toch?' Leo kijkt snel in het handspiegeltje. Hij wrijft over de haren van zijn bovenlip en pakt dan zelf de schaar.

'Oeh, Leetje ...' roept Karel. Hij doet meerdere keren met zijn rechterwenkbrauw op en neer en kijkt uitdagend Leo's kant uit. 'Poe. Hm hm, lekkere lipjes, hoor.'

Leo slikt. Karel kan zijn lachen niet meer inhouden en proest. Hij houdt zijn buikje vast, zoekt steun bij

Leo's knie en hangt voorover. Zijn lach klinkt piepend.

'Ah, sodemieter toch op, klote cavia.'

Leo kijkt nog een keer in het spiegeltje. Erg wennen hoeft hij niet. Het baardje staat hem goed.

Karel zit met dikke wenkbrauwen op een graspol iets verderop. Hij heeft zijn voorpootjes over elkaar en hij maakt geen oogcontact meer met Leo. Elke keer als Leo zijn kant opkijkt, ziet hij Karel zijn hoofd wegdraaien en bozer kijken.

Leo maakt een staart met het haarelastiek en kijkt nogmaals naar Karel.

'Wat is er?' vraagt hij uiteindelijk.

Geen reactie. Karel spant zijn voorpootjes steviger aan en maakt zijn wenkbrauwen nog dikker.

Terwijl Leo in het spiegeltje kijkt, veegt hij zijn hoofdhaar iets meer naar het midden van zijn hoofd.

De kale plekken vallen zo minder op.

'Wat is er nou?' vraagt hij nogmaals.

'Niks!'

Leo zucht en poetst zijn tanden. Water hebben ze niet meer, dus hij schenkt wat bier in een beker. Hij doet tandpasta op de nieuwe borstel en begint te poetsen. Het is lang geleden dat hij zo'n frisse smaak in zijn mond heeft gehad. Na zijn tanden, poetst hij ook zijn tong. Maar hij gaat te ver zijn keel in. Een kokhalzend geluid volgt. Karel schrikt op en kijkt geschrokken naar Leo, maar zodra hij ziet dat Leo hem aankijkt,

kijkt hij snel weer weg en maakt zijn wenkbrauwen opnieuw dik.

‘Het zit je dwars dat ik je een cavia noemde, hè?’ zegt Leo met de tandenborstel nog in zijn mond. Er schiet wat schuim door de lucht en een streepje tandpasta loopt in zijn baard. Karel schraapt kort zijn keel.

‘Oh, nou nee hoor ...’ Hij tuit zijn lipjes en kijkt omhoog. Leo legt de tandenborstel op de leuning van de klapstoel en gaat naar Karel toe.

‘Dat had ik niet moeten zeggen. Sorry,’ zegt hij. Hij geeft Karel een zachte duw tegen zijn schouder. Dan neemt Leo een slok bier, doet zijn hoofd achterover, gorgelt even en spuugt al rochelend de tandpasta naast de klapstoel op de grond.

‘Wat doe je!’ Karel schrikt opnieuw op en kijkt naar de witgele slijmerige substantie die glinstert door het zonlicht dat er in schijnt. Karel houdt zijn voorpoot voor zijn snuit, loopt weg en begint te kokhalzen.

Leo gaat naast het busje staan en bekijkt zichzelf in de weerspiegeling van de zijruit.

‘We hebben wel een pilsje verdiend,’ zegt hij. Het blijft stil. ‘Beest?’ Leo ziet dat Karel aandachtig de andere kant opkijkt. Alsof hij iets volgt. Dan slaat hij theatraal zijn voorpootje op zijn borst. Hij ademt zwaarder.

‘Niet gelijk kijken,’ zegt hij. Zijn grote ogen gaan langzaam Leo’s kant op. ‘Geile chick op negen uur,’ mompelt hij met geklemde kaken.

‘Wat?’ roept Leo verbaasd.

‘Sst, niet zo hard.’

‘Wat?’ fluistert Leo. Karel draait geïrriteerd zijn oogjes. Hij praat verder met zijn voorpootje voor zijn snuit.

‘Links. Een mooie vrouw. Niet gelijk kijken.’

Leo komt direct naast Karel staan. Even zag hij een deel van een jas en iets wat leek op een hondenriem. Toen verdween ze.

‘Ik zag haar niet.’

De zon zakt, het koelt af. Leo voelt nog eens aan zijn baard. Het is eindelijk stil. Karel had een lange lachbui. Hij is teut door het bier dat Leo hem steeds voerde en nu ligt hij uitgeteld op zijn rug op de armleuning. Zijn linker enkeltje steunt ontspannen op zijn rechter knietje en zijn zonnebril is afgezakt. De lange grasspriet in zijn mondhoek beweegt mee met het kauwen op een stukje bami en het enige dat ontbreekt is een strohoed.

‘We hebben het goed, beest,’ mompelt Leo. Hij doet een flinke klodder mayonaise op een bamischijf en stopt het in zijn mond.

‘Hm hm,’ antwoordt Karel. Hij gaat met een kreun rechtop zitten en houdt dan zijn kopje schuin. Het is alsof hij wat hoort. ‘Dacht ik het niet,’ zegt hij onheilspellend. Leo stopt met kauwen.

‘Wat?’ fluistert hij.

‘Daar heb je d’r weer.’ Karel wijst langs het busje. De vrouw loopt hun kant op. Leo herkent de jas van eerder vandaag. Ze houdt dezelfde hondenriem vast.

Leo strijkt geconcentreerd langs zijn baardje en voelt op zijn hoofd of de kale plekken nog bedekt zijn.

‘Ze ... ze komt hier naartoe,’ zegt hij zenuwachtig.

Het is alsof alles in slow motion gaat. De lange, crèmekleurige jas beweegt als een cape achter de vrouw. Haar blonde krullen dansen losjes op haar schouder en ze draagt rode lippenstift.

‘Ah!’ klinkt er van de armleuning. Net op dat moment probeerde Leo onopvallend zijn biertje achter zijn klapstoel te zetten. Het blikje valt om. Leo hoort het lichte sissende geluid van het koolzuur achter zich. Karel rent het gat van de klapstoel in en houdt ter bescherming zijn voorpootjes boven zijn kopje. Een bruine labrador komt aangelopen en snuffelt bij het bier achter de klapstoel. Leo schraapt zijn keel.

‘Goedemiddag,’ zegt de vrouw.

‘Alsjeblieft, zeg niks gek,’ fluistert Karel sissend van onder zijn voorpootjes.

‘Ook hallo. Zijn we verdwaald?’ Leo’s grap komt bot over. Hij strijkt zenuwachtig over zijn buik. Karel zucht.

‘Mooi plekje hier,’ zegt de vrouw. Ze glimlacht en kijkt Leo lang in zijn ogen. Ze straalt iets van rust uit. Een vorm van rust die doorwerkt op Leo. Hij glimlacht ongemakkelijk. Leo trekt aan de halsband van de hond als hij ziet dat die zich langs de klapstoel wil wurmen. Hij aait hem voor de vorm maar.

‘Vraag haar of ze hier vaker komt,’ fluistert Karel.

‘U bent een dierenvriend,’ concludeert de vrouw.

‘Absoluut,’ zegt Leo knikkend. ‘U dan?’

‘Stop. Met. Knikken!’ Karel klinkt boos.

‘Woont u hier?’ vraagt de vrouw.

‘Zeg maar Leo.’

‘Leo,’ zegt Karel bijdehand. Leo kan zijn irritatie niet meer onderdrukken en legt zijn arm op het gat van de klapstoel. Karel kreunt. ‘Dat was m’n kop, lul,’ mompelt hij.

‘Woont Leo hier?’ vraagt de vrouw.

‘Dat klopt.’ Het valt even stil. De vrouw komt iets dichterbij Leo staan.

‘Ik ben Karin. Aangenaam.’

‘Ah, de eerste drie letters zijn hetzelfde,’ mompelt Leo in zichzelf. ‘Dat is makkelijk te onthouden.’ Hij tilt zijn arm van de armleuning als hij de naam vergelijkt met die van Karel en hij ziet in zijn ooghoek hoe Karel zijn vacht probeert te fatsoeneren.

‘Wablief?’ zegt Karin. Ze lijnt de hond aan als ze ziet dat Leo moeite heeft om het beest tegen te houden.

‘Nee niks.’ Er valt opnieuw een stilte. De vrouw glimlacht weer naar Leo en ze blijft kijken.

‘Wij gaan maar weer eens verder,’ zegt ze dan. ‘Tot ziens.’

‘Ja graag,’ zegt Leo.

‘Fiet fiew,’ fluit Karel. Leo legt snel zijn arm weer op de leuning. Leo geniet van de mooie lichtblauwe ogen.

‘Nou, wie weet,’ zegt Karin.

Hoofdstuk 6

Intussen is het toch echt wel herfstachtig geworden. Het is vochtiger in het busje, het regent vaker en ook is de temperatuur flink naar beneden gegaan. Leo vindt het allemaal nog niet zo'n ramp. Hij kan er wel van genieten dat de natuur in mooie herfstkleuren verandert. Karel klaagt vooral over de vochtlucht die in zijn vacht is getrokken. Ze hebben al van alles geprobeerd. Van het geurzakje dat aan de achteruitkijkspiegel hing tot de oude deoroller die Leo nog had liggen en parfum van de Action. Niets hielp. Bij het vloeistof voor het chemisch toilet tegen nare luchtjes trok Karel de grens. Hij zou de vochtlucht proberen te accepteren, had hij snel gezegd. Alles beter dan die chemische blauwe meuk in zijn vacht.

Leo draait op zijn rug en staart naar het dakraampje. Hij kan de slaap niet vatten door het looprad van Karel. Dat is intussen al zo vaak gebruikt, dat het versleten is en piept. Karel heeft zijn dag-nachtritme weer wat omgedraaid. Overdag slaapt hij steeds vaker en 's nachts is hij vaker in de weer. Leo slaapt daardoor de laatste tijd minder diep en daar baalt hij van.

Leo merkt dat hij zich overdag wat begint te vervelen. Ook dit leven kent een zekere sleur. Hij is gewend aan het zitten op zijn klapstoel, de rust in de natuur en het dagelijks op pad gaan voor bier en andere boodschappen.

Hij mist uitdaging.

Hij heeft nooit de moed gehad om zijn visspullen op te halen bij Edith. De airfryer kan maar beperkt gebruikt worden doordat het zonnepaneel te weinig stroom oplevert, zo in de herfst. En verder weet Leo het ook niet. De bamischijven kwamen hem toch al zijn neus uit. Meestal eet hij nu een boterham met boter, pindakaas en suiker. Samen met bier, vult dat nog best goed.

De band tussen Leo en Karel is sterker dan ooit. En dat is maar goed ook, want ze zitten steeds meer bij elkaar op de lip, nu het vaker regent.

Karel is wel wat minder in zijn hum. Hij klaagt weer wat vaker over pijntjes en is meer vermoeid. Hij is geen herfsttype. Meestal stevent Karel dan af op een winterdip. Zijn weerstand vermindert vaak en dan speelt ook zijn ontsteking weer op. Leo ergert zich regelmatig aan het theatrale gekreun van Karel, nadat hij zijn oefeningen heeft gedaan. Het is dat Leo geen prater is, anders had hij het er misschien wel met Karel over gehad.

Het looprad is gestopt. Karel is vast in slaap gevallen. Leo baalt, want hij moet naar de wc. Hij stapt voorzichtig uit het logeerbed, zet zijn grote schoen

zachtjes op de vloer om Karel niet wakker te maken en hij loopt op zijn tenen naar het chemisch toilet. Driftbuien heeft Karel al lang niet meer gehad, maar Leo loopt het liefst zo min mogelijk risico. Zijn broekriem maakt geluid. Hij houdt de gesp vast terwijl hij zijn broek van de Action laat zakken en zijn kont richting het toilet draait. Leo heeft geen zin om zijn boxershort naar beneden te doen en gaat zitten. Hij zet het gat van het toilet open en hoewel hij zo stil mogelijk zit, is het gekraak hard hoorbaar als Leo zijn lul door het pijpje van zijn boxershort trekt en in het toilet hangt. Karel is nog steeds stil.

Terwijl Leo pist, merkt hij dat een sterke en chemische lucht, gecombineerd met urine en andere uitwerpselen omhoog komt. Leo wil voorkomen dat hij moet kokhalzen, want dat zou Karel alleen maar wakker maken. Hij duwt snel tegen de hendel om het gat dicht te maken. Naar waar hij niet aan dacht, is dat zijn lul nog in het gat hing.

‘Gloeiende,’ buldert hij door het busje. Hij staat op. Het chemisch toilet komt van de grond en hangt aan Leo’s voorhuid. ‘Au!’

Karel schraapt geïrriteerd zijn keel. Leo slaat zijn hand voor zijn mond en scheldt binnensmonds als hij beseft dat het al te laat is. Leo gaat door zijn knieën. Het toilet landt met een doffe dreun op de vloer en hij gaat snel weer zitten. De pijn wordt iets minder. Hij trekt aan het hendeltje om het gat open te krijgen, maar het zit klem. Er is geen beweging in te krijgen. Leo ziet in het schemer de kooi van Karel bewegen.

Aan het lichte gekreun hoort hij dat Karel springt. Karel doet een poging de theedoek van de kooi te krijgen. Leo tilt zijn kont iets op en trekt aan zijn lul, in een poging hem zo los te krijgen. Hij ziet hoe zijn voorhuid langer wordt en het doet pijn. Het is alsof er een elastiek tussen zijn benen en de klep bungelt.

De theedoek beweegt nogmaals. Leo's hart bonst in zijn keel. Hij trekt opnieuw aan de hendel. Er kraakt iets. De klep klemt nu nog harder op zijn voorhuid. Leo wil het uitschreeuwen, maar hij houdt zich in.

Karel springt nog een keer. Leo trekt harder en ziet ondertussen hoe de theedoek een stukje opzij schuift. Zijn voorhuid schiet los. Met een klap slaat zijn lul tegen zijn onderbuik en Leo springt op van de pijn. Hij weet er een glimlachje uit te persen als hij de zwarte schim van Karel ziet. Zijn ogen glinsteren. Karel kijkt hem strak aan door de kier van de theedoek. Leo kijkt zenuwachtig weg maar voelt dat Karel blijft kijken.

‘Leo Beenstra ...’ begint hij onheilspellend langzaam. Leo slikt hoorbaar en schraapt voorzichtig zijn keel. ‘Wat is hiervan de bedoeling?’

Er valt een korte stilte. Na drie keer knippen slikt Leo nog een keer.

‘Mag een mens niet eens meer pissen?’ vraagt hij dan zacht. ‘Ga toch slapen, beest.’ Leo trekt zijn broek op en doet zijn riem dicht alsof er niks aan de hand is. Hij maakt geen oogcontact met Karel en loopt naar het logeerbed. Karel doet met een theatrale zucht de theedoek weer voor de tralies.

De volgende morgen hebben Leo en Karel het niet over het voorval van die nacht. Het is zowaar even droog. Leo zit op zijn klapstoel voor het busje en smeert nog een boterham. Zolang hij zijn benen niet te dicht bij elkaar doet, gaat het zitten best goed. Karel houdt verdacht veel afstand en is wat afwezig. Slaaptekort, denkt Leo.

De ochtend verloopt traag. Leo rookt nog maar een sigaret en drinkt de laatste slok uit zijn blikje. Net op het moment dat hij aan Karel wil voorstellen om boodschappen te gaan doen, ziet hij iets bekends. De jas en de hondenriem. Karin komt aanlopen. De labrador loopt naast haar. Leo kijkt snel in de handspiegel en doet zijn haar weer over de kale plekken op zijn hoofd. Snel veegt hij met beide handen door zijn baard. Karel rolt met zijn ogen.

‘Goedemorgen,’ zegt Karin op een heel rustige toon. Leo voelt gelijk zijn schouders ontspannen. Ze hebben een gesprekje. Karel houdt zich gedeisd en Leo weet te voorkomen dat hij een blunder maakt. Hij voelt zijn oogleden minder zwaar worden en de vermoeidheid ebt gedurende het gesprek weg. Karin heeft een positieve invloed op hem, dat is Leo wel duidelijk. ‘Ik ga morgen weer terug,’ zegt Karin.

‘Terug?’ vraagt Leo geschrokken. Hij voelt zijn lip een beetje trillen.

‘Ja. Terug naar huis. Het zomerseizoen zit er op en het park waar mijn chalet staat gaat morgen weer sluiten.’ Leo is er even stil van.

‘Dat meen je niet,’ mompelt hij dan en hij staart naar de labrador die snuffelt aan de kruimels die uit zijn baard vielen.

‘Ja. Het is snel gegaan.’ Ze glimlacht flauwtjes.

‘Maar ...’ stamelt Leo. ‘Maar zie ik je dan nog eens?’ Het hart bonst in zijn keel. Zelf Karel kijkt nu gespannen.

‘Wat is je nummer?’ vraagt ze. Leo’s mond valt open. Hij denkt aan de nieuwe simkaart die hij nog steeds niet in zijn telefoon gedaan heeft.

‘Nummer ...’ mompelt hij. ‘Moment.’ Hij staat op van zijn klapstoel en doet de schuifdeur een stukje open. Hij leunt voorover en rommelt in zijn dressoir. Met trillende vingers trekt hij het papier van de simkaart en kijkt zo nu en dan achterom of Karen er nog staat. Leo ruikt de geur van het chemisch toilet en ziet dat Karin dichterbij hem is komen staan.

‘Dus dit is je busje,’ zegt ze. ‘Bijzonder dat mensen zo kunnen wonen.’ Ze gaat op haar tenen staan en probeert langs Leo naar binnen te kijken. Hij slaat de schuifdeur met een klap dicht en leest hard zijn nieuwe telefoonnummer op.

‘Oh, moment.’ Ze zet het nummer in haar smartphone.

‘Ik app je wel.’

‘App?’ vraagt Leo.

‘Tss,’ zucht Karel en hij kijkt weg.

‘Sms. Ook prima.’

Hoofdstuk 7

Tot grote ergernis van Karel was Leo sindsdien niet meer van zijn telefoon af te slaan. Hij sliep weinig en leek geen moment te willen missen. Maar hij hoorde niks van Karin. Er gingen weken overheen. Leo begon de moed een beetje te laten zakken. Dat zag je terug in zijn uiterlijk. Zijn haar zakte weer slap langs zijn gezicht, een staart deed hij niet meer in en hij borstelde het ook niet meer. Er zaten weer meer kruimels en ondefinieerbare stukken in zijn baard en hij dronk meer bier dan gebruikelijk.

Zo'n drie weken na de laatste ontmoeting met Karin zat Leo onderuitgezakt zijn klapstoel. Het regende, maar dat deed Leo niks. Hij staaarde voor zich uit en vergat zelfs te roken. Karel begon zich nu echt zorgen te maken en besloot overdag meer wakker te blijven, zodat hij een oogje in het zeil kon houden.

Toen piepte Leo's telefoon ineens. De enige reactie die hij gaf, was het schrapen van zijn keel. Karel rende het busje in, deed meerdere pogingen om op het dressoir te komen en wist het voor elkaar te krijgen de telefoon naar Leo toe te brengen.

'Je hebt een sms,' riep hij. 'Een sms!'

'Hm.'

'Het is van Karin!'

‘Hè, wat?’ De matte ogen van Leo begonnen langzaam weer glans te krijgen. ‘Karin?’ mompelde hij. Hij ging rechtop zitten, veegde wat kwijl van zijn mondhoek en pakte met een ruk de telefoon uit Karels voorpootjes.

Het was inderdaad Karin. De twee hadden sinds dat eerste bericht de hele dag door contact. Soms lachte Leo hard en wilde hij niet vertellen wat Karin had gestuurd. Karel vereenzaamde en voelde zich het derde wiel aan de wagen.

Op een dag deed Karel nog maar eens een rondje in zijn oude looprad. Hij verveelde zich en veel gezelschap had hij niet meer aan Leo.

‘Yes!’ riep Leo ineens hard. Karel schrok zo erg dat hij omhoog sprong en zijn kopje stootte tegen de bovenkant van het looprad. Beduusd en met zijn vacht in de war, liep hij naar Leo. ‘Ze wil afspreken!’

Leo was opgestaan, deed snel wat haar over zijn kale plekken en zette zijn biertje in het gat van de klapstoel.

‘Hoe zie ik er uit?’ vroeg hij snel. Hij draaide zich om.

‘Heb ik geen dikke kont in deze broek?’ vroeg hij. Hij kwam gehaast over. Karel stelde hem gerust.

‘Wanneer heb je die afspraak?’

‘Morgen.’ Leo liet Karel op het scherm van zijn Nokia kijken. Karel zag hoe Leo’s vingers trilden.

‘Laad je baardtrimmer op,’ zei Karel resoluut. ‘Nu!’

Leo heeft die nacht amper geslapen. Hij was zenuwachtig en enthousiast tegelijk. Hij stoorde zich niet aan het piepende looprad van Karel. Leo zag het positief en kon zo alleen maar langer aan Karin denken. Zo nu en dan las hij hun berichtjes terug.

‘En?’ vraagt Leo. Hij kijkt omhoog in een poging te zien wat Karel aan het doen is. Karel zit op zijn hoofd en plakt met wat spuug een paar plukken haar op Leo’s kalende hoofd.

‘Zie de maan schijnt door de bomen,’ zingt Karel.

‘Ah hou toch op, irritante klote cavi...’

‘Eh!’ Karels bekje blijft half open staan en zijn ogen zijn groot. Hij steekt zijn voorpoot in de lucht en wijst naar Leo als hij hem strak blijft aankijken.

‘Sorry. Eh, hamster,’ corrigeert Leo zich snel.

Leo’s baard is getrimd, nagels geknipt en handen schoongemaakt. Ze rijden op de snelweg. Leo houdt er niet van om te haasten en hij wil natuurlijk een goede indruk achterlaten, dus ze zijn op tijd vertrokken.

Na anderhalf uur rijden, zijn ze bij Karins huis. Leo mindert vaart en kijkt door het voorraam van het huis naar binnen. Zijn voet schiet door de zenuwen van het koppelingspedaal en het busje komt bokkend tot stilstand, waarna hij afslaat. Leo kijkt angstig opzij. Voor het raam staat de labrador. Hij blaft. Leo start de bus, maar het blijft bij een vreemd geluid.

‘Gloeierende,’ mompelt hij.

‘Rustig blijven, Lé.’

Leo start nog een keer. Het vreemde geluid klinkt langer door en de bus start dit keer wel. Een zwarte rookpluim schiet door de straat en Leo kijkt nog een keer opzij. Daar staat Karin. Ze aait de labrador en zwaait. Leo rijdt snel weg.

Het busje staat twee straten verderop geparkeerd. Karel heeft beloofd om op het busje te passen. Leo heeft wat tulpen geplukt en belt aan. De labrador blaft opnieuw. Leo voelt snel nog even of zijn haar nog goed zit als de voordeur opengaat.

‘Goedemiddag,’ zegt Karin, even vriendelijk als altijd. ‘Ik eh,’ mompelt Leo. Hij maakt zijn zin niet af en duwt onhandig de bos tulpen in Karins handen. Even blijven ze in de hal staan. Het is even stil, tot Karin vraagt of Leo verder komt dan de gang. Leo blijft zenuwachtig in de woonkamer staan en weet niet waar hij zijn handen moet laten. De labrador is gestopt met blaffen en snuffelt ongegeneerd aan Leo’s kruis. Hij zegt er maar niets van.

‘Nou Fief, doe dat eens niet,’ zegt Karin. ‘Ga zitten, Leo. Doe of je thuis bent.’

Leo bedenkt zich geen seconde, gaat op de bank zitten, steekt zijn hand bij zijn broek in en legt zijn voeten op tafel.

‘Biertje dan maar?’ vraagt hij. ‘Dat doe ik thuis ook.’ Karin lacht ongemakkelijk als ze beseft dat het geen grap is.

‘Oh eh, ik kijk even voor je.’

De ongemakkelijkheid is wat verdwenen als er bier in zit en de twee in gesprek raken. Leo vertelt waarom hij in een busje is gaan wonen. Ook vertelt hij over Karel en de enorme neus van zijn ex-vrouw. Karin laat wat foto's zien van haar chalet. Leo denkt dat hij verliefd wordt en Karin komt opvallend dichtbij zitten.

Maar wat Leo niet weet, is dat Karel helemaal niet op het busje aan het passen is. Hij zit op het kozijn van de voorruit en kijkt langs het gordijn naar binnen om te zien wat de twee aan het doen zijn. Karel kan niet verstaan wat ze tegen elkaar zeggen, maar gelukkig kan hij liplezen. Hij ziet dat Leo wat meer ontspannen is, maar hij is nog niet helemaal op zijn gemak. Karin daarentegen lijkt volledig in haar sas te zijn. Nadat ze wat op haar smartphone aan Leo liet zien, ging ze tegen hem aan liggen. Ze bleef een tijdje liggen en nu zoent ze hem. Karel hoort Leo luid zijn keel schrapen en een keer hoesten als hij gaat verzitten. Karin streelt door Leo's haar, dan via zijn borst naar beneden en eindigt bij zijn middel. Leo maakt een zenuwachtig geluid als Karin hem in zijn kruis betast.

'Ik weet niet of dit zo'n eh,' mompelt Leo en hij gaat abrupt staan. Hij is te lomp. Karin zwaait over de bank en weet zich nog net vast te houden aan de armleuning. Blijkbaar heeft ze Leo's riem en broek losgemaakt want Leo's broek hing op zijn enkels en hij staat in zijn rode boxershort midden in de woonkamer. Karel proest van het lachen en moet zijn

best doen stil te blijven staan om niet van het gladde schuine kozijn te glijden. Zijn uitademing veroorzaakt een witte waas op het glas. Hij veegt twee kijkgaatjes met zijn voorpootjes op het raam. Karel ziet dat Leo zijn broek weer heeft dichtgedaan en veilig aan de eettafel is gaan zitten.

De rest van de date gebeurt er niets. Leo blijft angstvallig op die stoel zitten en Karin houdt hem gezelschap. Karel raakt vermoeid. Hij gaapt, glijdt met zijn linker pootje weg, slaat met zijn gebitje op het kozijn en valt tussen de drie overgebleven tulpen in Karins voortuin.

Karel schudt met zijn hoofd en controleert of hij zijn tanden nog heeft en besluit dan terug te gaan naar het busje. Hij loopt een paar rondjes in zijn oude looprad, gaat in het stro liggen en valt in slaap. Maar dan schrikt hij al snel wakker. De schuifdeur van de bus gaat abrupt open. Leo komt binnen, hij is buiten adem 'Wow,' zegt hij. Hij gaat op het logeerbed zitten, doet de grote lamp aan en kijkt naar Karel. Karel wrijft in zijn oogjes en knippert een paar keer in een poging te wennen aan het felle licht.

'Hoe was het?' vraagt Karel dan. Leo pakt een biertje uit het dressoir en maakt het open. Hij zit wijdbeens, leunt met de hand waarin hij het blikje vasthoudt op zijn knie en begint te vertellen.

'Ze is geweldig. Ze kwam naar me toe, hè? Ik zat gewoon op de bank, niks aan de hand. En ineens begon ze me te zoenen.' Karel knikt. Leo neemt met

trillende hand een slok. Hij krabt op zijn hoofd en gaat hij verder: ‘Dus ik beantwoord die zoen. Doet ze m’n broek open. Zo maar ineens. Rats! En zo van m’n donder. Daar stond ik, in m’n boxershort.’ Karel kijkt proestend weg. Leo gaat zo op in zijn eigen verhaal dat hij niet eens merkt dat Karel begint te lachen.

‘Hm hm, ga verder,’ mompelt hij.

‘Ja, dat zei Karin ook,’ buldert Leo. ‘Dus ik doe mijn boxershort naar beneden en duw haar op die bank. Ik dacht: even laten zien wie de baas is. En volgens mij waren de gordijnen niet eens dicht, maar dat deed me niks.’ Karel knikt nog een keer. Leo neemt een slok en gaat verder: ‘Ze kreunde jongen. Niet normaal. En ze had het duidelijk naar haar zin. Ik pakte ruw haar blonde haren beet en ik gaf me haar toch van jetje!’

Karel slaat zijn voorpoot voor zijn snuit en moet bijna kokhalzen door het woord ‘jetje’.

‘Oké. En hoe was het verder?’ vraagt hij zacht. Hij wil toch geïnteresseerd overkomen.

‘Ik ben verliefd, man. Wow!’ Leo pakt een nieuw biertje en kijkt op zijn piepende Nokia. Een grijns verschijnt op zijn gezicht. Karel kijkt stiekem mee. ‘Hier. Kijk dan.’ Leo laat het toestel zien. ‘Wanneer we elkaar weer zien, vraagt ze. Geweldig toch?’

Hoofdstuk 8

De herfst is voorbij en het is winter geworden. 's Nachts is het regelmatig rond het vriespunt en overdag amper zes graden. Leo en Karel staan eigenlijk alleen nog maar in de straat vlak bij het huis van Karin. Leo is veel weg. Karel slaapt eigenlijk alleen nog maar en heeft weer meer last van zijn ontsteking. Leo heeft extra stro in Karels kooitje gedaan omdat het erg koud kan worden in het busje.

Karel voelde zich op een avond erg lamlendig toen hij op zijn rug in het stro lag. Hij had al een diazepam ingenomen, maar die werkte niet meer. Misschien was hij inmiddels immuun geworden? Verveeld gaf hij een slinger aan het looprad. Het ding draaide niet eens meer normaal. Schuddend en piepend kwam het tot stilstand en Karel zuchtte. Net op het moment dat hij zichzelf in slaap wilde huilen, ging de schuifdeur van het busje ging open. Een ijsskoude tocht deed Karels vacht omhoog doen staan.

‘Ik heb nieuws!’ Leo kwam binnen. Hij vergat de deur dicht te doen en pakte een biertje uit het dressoir. ‘We moeten trouwens ook nieuw bier halen,’ mompelde hij in zichzelf en hij ging verder: ‘Karel, ik heb nieuws.’ ‘Deur!’ bulderde Karel met zijn pootje omhoog. Leo deed snel de schuifdeur dicht en ging op het logeerbed

zitten. Hij opende zijn mond om wat te zeggen, maar sloot hem toen weer. Karel bleef hem door de spijlen aankijken.

‘Karin heeft me wat gevraagd,’ begon Leo en hij vertelde dat het Karin leuk leek om te gaan samenwonen. Leo kon zo bij haar intrekken. De twee kenden elkaar nu al een poosje, dus waarom niet?

Karels bekje viel open. Hij vergat te knippen en er kwamen traantjes in zijn oogjes.

‘Samenwonen?’ vroeg hij voorzichtig. ‘Je bedoelt met een huis enzo?’

Leo knikte glimlachend.

‘Ja. En raad eens? Jij mag mee.’ Leo opende het blikje en nam een grote slok.

‘Nou,’ zei Karel en hij zuchtte. ‘Bof ik even ...’

Leo had het sluw gespeeld. Hij gooide het op de kachel die het busje miste en dat de winter nog kouder zou worden. Het zou erg slecht kunnen zijn voor Karels ontsteking. Karins huis zou altijd warm zijn, had Leo gezegd, en ze zouden veel meer ruimte hebben dan in het busje.

‘Je zou Karins bed eens moeten voelen,’ zei Leo. ‘Dat ligt zo veel beter dan het logeerbed.’

‘Nou ik bedank, als je het niet erg vindt.’

Het was twaalf december. Karel weet het nog heel goed. Het was de dag dat hij zich liet omlullen.

Leo was al een tijdje soms ook de nachten weg. Hij kwam dan 's avonds even naar busje om dat mede te delen en ging weer.

'Ik slaap vanavond weer bij Kaa, hoor,' fluisterde hij dan en Karel bleef weer alleen achter in die koude oude rotbus. Nachtenlang lag hij zich kapot te ergeren aan dat irritante koosnaampje. Leo had hem nooit Kaa genoemd. Dat had met zijn naam toch ook gekund?

Op die bewuste twaalf december likte Karel voor een zoveelste keer aan het bevroren water in zijn bakje. Zo kreeg hij toch nog wat vocht binnen. Zijn tongetje werd op den duur zo koud dat zijn hele lijfje begon te rillen. Karel ging maar weer in het stro liggen. Hij staaarde naar de ijsbloemen op het dakraampje. Leo zat lekker warm bij dat irritante mens. Ze lachten vast om hoe hij hier zielig en alleen lag.

Karel brak. Zijn traantjes waren stukjes ijs geworden die vastplakten aan zijn wimpertjes. Knipperen lukte nog maar net. Hij rilde heviger en verlangde naar het geluid van de schuifdeur. Het duurde lang voor hij Leo weer zag. De volgende dag pas, zo tegen de middag, ging de schuifdeur open.

Leo was door het dollen heen toen Karel overstag ging. Ze zouden een gezinnetje vormen en daar was Leo heel blij mee.

Het leek Karel vooral lekker om er in de winter warmer bij te zitten, maar het idee van een nieuwe vrouw in zijn leven maakte hem onrustig. Karel nam zich voor de winter bij Karin te vertoeven. Hij ging

een plan bedenken om Leo daar weg te krijgen zodra het voorjaar werd.

Het ging allemaal in sneltreinvaart. Het busje stond in no time weer op Marktplaats en was vrijwel direct verkocht. Verhuizen duurde niet lang. Leo hoefde alleen maar wat bierblikjes in een tas te doen en Karels kooi mee te nemen.

En daar zit Karel dan. In de hoek van de woonkamer. Zijn kooitje op de PVC-vloer achter de eettafel, tegen de verwarming aan. Hij kan voelen hoe de spijlen gloeien. Slapen doet hij nog amper. Zijn andere bijballetje gaat nu ook opspelen en zijn vacht is inmiddels gortdroog door die hete radiator. Het lijkt Leo allemaal niet zo veel meer uit te maken. Hij is alleen nog maar gefocust op Karin en het bedekken van zijn kale plekken. Karin en hij kunnen samen lachen en hebben veel plezier. Karel leeft intussen op diazepam, komt zijn kooi niet meer uit en zakt alleen maar verder in zijn winterdip.

Hoofdstuk 9

Karel krabt nog eens aan zijn vacht. Huidschilfers dwarrelen door zijn kooitje. De jeuk is enorm en hij weet niet waardoor het komt. Er schijnt een beetje zon de huiskamer binnen en die komt precies in het kooitje, tussen de radiator en de stoel. Hij begint te niezen en vraagt zich direct af of hij door alle ellende misschien nu ook hooikoorts heeft opgelopen.

Leo en Karel hebben gisteravond een goed gesprek gehad. Het is inmiddels voorjaar en Karel wees Leo er gisteren maar al te graag op hoe erg hij weer in de sleur terechtgekomen is.

‘Neem nou deze week,’ begon Karel gisteravond en hij trok een vies gezicht. ‘Eergisteren hebben jullie de weekboodschappen gehaald, vanmorgen hadden jullie ruzie over dat Karin weer eens hoofdpijn had en morgen gaan jullie naar zo’n verjaardag.’ Karel bleef om zich heen kijken uit angst dat Karin het zou horen. ‘Ik wil niet veel zeggen, Lé ...’

‘Hm?’ mompelde Leo zacht. Hij keek Karel met grote ogen aan terwijl hij op zijn knieën bij het kooitje zat. Karel wuifde dat Leo dichterbij moest komen en fluisterde door de spijlen heen: ‘Alleen haar neus hoeft nog maar te groeien en je bent helemaal weer helemaal bij af, besef je dat wel?’

‘Oeh!’ Leo schoot geschrokken overeind en liep weg. Karel hoorde in de keuken een bierblikje opengaan, wat gerommel en toen kwam Karin binnen.

‘Heb je nou gedronken?’ vroeg ze.

‘Nee, natuurlijk niet. Dat had ik toch beloofd?’

‘Maar ik ruik het toch?’

‘Onmogelijk. Nou kom, we gaan. We zijn al laat en de verjaardag wacht. Gezellig!’

Leo zit op een ongemakkelijke houten stoel met stoffen zitting. Terwijl hij denkt aan het gesprek met Karel, kijkt hij naar de neus van Karin. Zo groot is hij niet. Leo raakt in gedachten en staart voor zich uit. Hij vraagt zich af hoe het kan dat vrouwen zo erg veranderen als hij er een relatie mee krijgt. Ze worden norser, gaan dingen verbieden en vertellen wat beter voor Leo is. Het duurt maar even of Leo mag niks meer en hij trekt zich langzaam terug.

Er komt een schaal met hapjes langs. Leo slaat af.

Goed, hij weet heus wel dat hij er beter uitziet sinds hij bij Karin woont. Hij is zo’n tien kilo lichter, drinkt (bijna) niet meer en sinds hij stiekem moet roken, vallen ook die hoeveelheden nog wel mee. Maar wat is hij er verder mee opgeschoten? En Karel?

‘Wat wil je drinken?’ Leo schrikt op en kijkt in een reflex eerst naar Karin, voordat hij naar de gastvrouw kijkt. Karin zit vlak bij hem en wacht duidelijk zijn antwoord af.

‘Eh,’ mompelt Leo. Het liefst wil hij bier, maar hij heeft Karin beloofd dat niet meer te doen. Op die paar

biertjes stiekem in de schuur na, gaat dat ook erg goed. Dat moet Leo maar volhouden. Karin trekt haar wenkbrauwen op.

‘Nou?’ vraagt de gastvrouw ongeduldig.

‘Eh, doe maar Sprite,’ stottert Leo.

Terwijl de Sprite voor Leo wordt gehaald en de schaal met hapjes in de keuken verdwijnt, schiet afgelopen tijd door Leo’s hoofd. Hij ziet Karel in slow motion rennen in zijn looprad. Hoe gelukkig hij was met zijn nieuwe kooi. Hoe Leo vastzat in het gat van het chemisch toilet. Het constante commentaar van Karel op alles en iedereen dat voorbij komt.

Die arme Karel, denkt Leo. Hij ziet ze nog zo biertjes drinken in het zonnetje in die oude klapstoel. Nu zit hij alleen maar in zijn kooitje, daar bij die radiator.

De Sprite wordt op een onderzetter gezet. Leo glimlacht ongemeend. Hij verlangt terug naar zijn busje. Naar de airfryer. De bamischijven en zelfs naar het chemisch toilet.

‘Even naar de wc,’ zegt Leo hardop. Niemand zegt wat. Leo staat op als hij Karins goedkeurende blik ziet. Hij loopt snel, haalt in de hal zijn telefoon al uit zijn zak en zoekt het nummer op van de koper van het busje. Hij draait de deur op slot en gaat op de wc zitten. Zijn mond is droog.

Leo belt het nummer. Gespannen wacht hij af. Er wordt niet opgenomen. Hij belt nog eens.

‘Eh ja, met Leo.’ Het blijft even stil. ‘Ik dacht eh,’ stamelt hij. ‘Ik bel even.’

‘Leo?’ De man denkt na. ‘Oh, van het busje.’

‘Ja dat klopt. Het busje, ja.’ Leo lacht iets te hard door de zenuwen en gaat zachter verder. ‘Ik ben benieuwd hoe het er mee gaat.’

De koper vindt het in het begin een beetje vreemd dat Leo belt, maar later vind hij het wel gezellig. Ze hebben een geanimeerd gesprek. Leo is te weten gekomen dat de koper nog niks aan het busje heeft veranderd. Hij had grootse plannen en wilde hem volledig opknappen en anders inrichten, maar hij heeft er gelukkig nog geen tijd gehad.

Leo komt ter zake.

‘Nee, ik heb later wel tijd,’ zegt de koper snel.

‘Verkopen doe ik hem niet, hoor.’ Leo zucht en voelt zijn stemming omslaan.

‘Oh, oké,’ mompelt hij.

‘Ik heb persoonlijke omstandigheden gehad, maar die zijn haast verholpen,’ gaat de koper verder. Leo denkt aan Karel. De eenkennige, kritische en grappige Karel. Die gek met zijn versleten looprad, die gek is op caviavoer en een hardnekkige bijbalontsteking heeft. Leo lacht. Welke dwerghamster slikt nu diazepam?

‘Ik bied je meer dan je betaald hebt,’ zegt Leo.

‘Kijk, nu wordt het misschien interessant,’ zegt de koper uitdagend.

‘Ik betaal je dubbel. Morgen haal ik hem op. Deal?’

Leo had nog nooit zo zakelijk geklonken. Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. Leo begint te twijfelen

of hij misschien toch te brutaal is geweest. ‘Hallo?’
zegt hij zacht.

‘Deal. Tot morgen.’

Hoofdstuk 10

Leo doet de theedoek goed en tilt voorzichtig Karels kooitje op. Hij zal wel slapen. Karin staat middenin de woonkamer. Ze huilt en snuit haar neus in een katoenen zakdoek. Leo zegt er niks over.

‘Weet je het echt zeker?’ roept ze.

‘Sst!’ Leo loopt met de kooi tegen zijn buik naar haar toe en kijkt eerst met priemende ogen naar haar en dan naar Karels kooitje. ‘Zachtjes praten. Je maakt hem waker.’

‘Kunnen we niet nog een keer om de tafel gaan?’ fluistert Karin.

‘Ik denk niet dat ...’ Leo maakt zijn zin niet af. Hij drukt de kooi steviger tegen zich aan.

‘We kunnen het toch proberen?’

‘Ik heb nu al een bus gekocht,’ zegt hij abrupt en hij loopt naar de voordeur. Karin blijft verloren staan. Ze snuit nogmaals haar neus en veegt een nieuwe traan weg. Leo doet de deur open en loopt naar buiten. ‘Kaa, nu,’ fluistert hij door de tralies en hij kijkt of Karin het niet ziet. Karel glimlacht trots. Noemde Leo hem nu Kaa? Hij voelt kriebels in zijn buikje en besluit extra zijn best te doen.

‘Wat is hier de bedoeling van?’ roept Karel. Leo kijkt quasi-geschrokken langs de theedoek en ziet Karel tegen het looprad leunen. Hij peutert met opgetrokken

wenkbrauwen aan een nagelriem en gaat verder: ‘Ik zie daglicht, hoor mensen en voel tocht in mijn kooi.’ Karel laat een ijselijke stilte vallen. ‘Tócht!’ herhaalt hij met geklemde kaken.

‘Foute boel,’ zegt Leo hard. Karel ramt op de tralies en zo te horen gooit hij zijn looprad om. Er schiet stro uit de kooi op het grindpad.

‘Zie je wat je doet?’ zegt Leo geïrriteerd. Hij kijkt achterom naar Karin. ‘Je hebt hem wakker gemaakt!’ Karin zegt niks. Ze blijft treurig staan kijken hoe Leo de kooi op de passagiersstoel zet, de deur dichtslaat en ook instapt. Het busje hangt weer naar één kant. Het start dit keer gelijk. Met een zwarte rookpluim, dat wel. Leo rijdt in hoog tempo de straat uit.

‘Is ze weg?’ fluistert Karel. Leo haalt lachend de theedoek van het kooitje af.

‘Ja. Goed gedaan. Dat nieuwe looprad krijg je van me. Bedankt beest.’

Dankwoord

Leo in het wild werd een verhaaltje waar ik mijn eigen humor in kwijt kon en waar ik zelf misschien wel het hardst om heb moeten gelachen. Gewoon omdat ik het leuk vond om het te schrijven en er in op kon gaan. Hopelijk jij ook. Al glimlachte je alleen maar even, dan is mijn doel al bereikt.

En heb jij nou toevallig een droevige broer, eenzame vriend of een aangelopen tante? Of misschien zit je eigen dwerghamster wel in een dip? Deel dan dit verhaal. Laat het lezen, stuur het door, zet het van mijn part ergens online. Het kan me niet schelen, zolang je het maar origineel houdt en het verhaal van Leo en zijn eenkennige dwerghamster verteld blijft worden. Dan ben ik blij.

Bedankt voor het lezen.

Riko Winter

*Wil je meer? Houd dan mijn Facebookpagina
Riko Schrijft. in de gaten, want wie weet.*